

CUBANYTT

Kr. 50,- Nr. 1 - 2025 - April

Fra innholdet:

- *Terrorlista*
- *Cubas medisinske bistand under angrep*
- *USAs konsentrasjonsleire for Venezuelanere*

Utgiver: CUBAFORENINGEN I NORGE
www.cubaforeningen.org

Medlemskap:

Kontingenten er kr. 350,- pr. år.
Studenter/pensjonister kr. 250,-

Kontakt Cubaforeningen i Norge

Grønland 12,
0188 Oslo
cubaforeningen@gmail.com
www.cubaforeningen.org

+47 90662635
+47 45296897

Kto Kontingent/drift

7874 06 88315

Kto Humanitær

0540 07 42776

Vipps: 542306

Kontingent: Kr. 350,-/250,- pr. år

Redaksjonen: Berit Hein Moen
Ane Hoel

Enkelt å reise til Cuba

Cubas Ambassade
Postboks 4081, 0244 Oslo
Besøksadresse: Oscarsgate 78 B, 0256 Oslo
consulado@embacuba.no
www.embacuba.no

For visum:

Visum kan hentes fra nett eller kontakt ambassaden

Tips til reisende:

- Ta med Euro
- Minibanker på flyplassen og i Havanna
- 1 EUR er ca 110 pesos

Bussbilletter på Cuba:

www.viazul.wetransp.com

Hotell på Cuba:

www.destinia.com

Her kan velges skandinavisk
språk

Vi anbefaler også Hostal eller
Casa, som er et rimeligere
alternativ.

www.casasparticularcuba.com

NB!

Husk å registrere deg hos UD
før du drar:
www.reiseregistrering.no

Innhold

Leder	2	Cubaforeningens nye leder Olga Valentina Osses.....	14
Terrorlista	4	Bli med på årets sommerbrigade på Cuba	15
Den Afrikanske Union gjentar fordømmelsen av USAs blokad mot Cuba	5	Fascismens magiske krefter: Hvordan venezuelanske migranter ble forvandlet til terrorister	16
Sola skal redde Cuba	5	Stiftelsen InFiL og Cubas internasjonale medisinske bistand ..	17
Cubas internasjonale bistand	6	Bertolt Brecht/Pablo Neruda: Fredssang (dikt)	18
Per A. Kveseth: Fra Palestina - Fortellinger om overmakt og avmakt (dikt)	9	Ambassadør Maité Rivero Torres tale på Revolusjonsfeiringen 20. januar 2025	20
Cuba i den algeriske revolusjonen	10	Fra årsberetningen.....	22
Kunstverksted med Cubaforeningen	13	Nytt styre i Cubaforeningen	22
Luis Marré: Dersom de spør meg... (dikt)	13		

Layout/trykk: Harry Welten Grafisk Design / IT Grafisk AS

På årsmøtet 15. mars 2025 fikk Cubaforeningen ny styreleder. Olga Valentina Osses fra Chile skal lede organisasjonen gjennom året som ligger foran oss sammen med nestleder Paulius Eidukas, begge tidligere styremedlemmer (se eget intervju med Olga).

Olga og Paulius overtar stafettpinnen etter Cihan Karakoc som skal ha stor takk for å ha ledet foreningen siden 2020. Cihan og flere gamle styremedlemmer fortsetter, så kontinuiteten skulle være sikret. Styresammensetningen viser at interessen for Cuba er et internasjonalt anliggende.

Dugnad

Tiden etter forrige nummer av *Cuba nytt*, 2/2024, har bydd på store utfordringer for Cuba. USA får stadig hjelp av værgudene i sin terror mot øya. Høsten 2024 fikk både øst og vestsiden av landet juling av orkanene Oscar og Rafael. Blant annet gikk strømmen over hele øya. I den anledning kastet Cubaforeningen seg rundt og inviterte til nødhjelpsdugnad som innbrakte ca. 100.000 NOK. Til sammen sendte foreningen 126 000 NOK til Cuba i 2024. (Se Bulletin 1/2025)

BRICS

I november 2024 møttes lederne for solidaritetsorganisasjoner fra 28 europeiske land i Paris for å drøfte konsekvensene av USAs blokade og løgnaktige stempling av Cuba som et land som fremmer terrorisme. Fra Norge møtte Olga Osses. Selv om nærmest alle land i FN i sin årlige avstemning fordømmer USAs politikk, gjøres det lite for å bekjempe den. USAs terror virker og går ut over alle velferdsparametre i landet. Det er mangel på mat, medisiner, elektrisitet, brensel og transport. Derfor er det ekstra gledelig at Cuba nå er opptatt i BRICS-samarbeidet mellom land som hovedsakelig bærer på en kolonial arv. Her ligger fokus på å omgå det USA-kontrollerte betalingssystemet SWIFT, som sammen

med terrorstemplingen er blitt USAs spydspiss i den økonomiske krigen mot Cuba.

Det er en skam for EU-systemet og de fleste europeiske regjeringer at de sammen med europeiske storbankene har et interessefellesskap med USAs myndigheter i å krenke FNs menneskerettigheter og internasjonale handelskonvensjoner med Cuba.

Venstrepartiene i Norden svikter Cuba

Solidaritetsmøtet i Paris viste at den parlamentariske venstresiden i Europa fremdeles er aktiv når det gjelder å støtte Cuba og bekjempe den folkerettslig illegale blokaden. Dette er dessverre ikke lenger tilfelle verken i Sverige eller i Norge. De hegemoniske mediene her tar ikke imot stoff om USAs krenkelser og utspekulerte krigføring som nå siktes inn mot Cubas internasjonale helsearbeid. Partiene på den tradisjonelle venstresiden svarer ikke engang på henvendelser når USAs utenriksminister Marco Rubio kunngjør at det å motta cubansk helsehjelp betyr brudd med USA. (Se artikkelen til Helen Yaffe)

Trumps migrantpolitikk

Bidens politikk overfor Cuba var ille. Trumps er verre. Utvisning av mennesker fra Cuba, Nicaragua og Venezuela til USAs ulovlige militærbase på Guantanamo og til de groteske høysikkerhetsfengslene i El Salvador, pågår for fullt når dette skrives. Hva som vil skje fremover er uforutsigbart. Vestens rolle i USAs krig mot de tre nevnte landene er blottlagt. Hjelpen må komme fra det globale Sør, fra land som i likhet med disse er under USAs sanksjoner. Heldigvis stiller nå Kina opp for Cuba på energifronten (se annet sted i bladet).

Cuba som i årtier har vist en solidaritet uten sammenligning med verdens fattigste, fortjener all verdens, også tidligere kolonimaktens – om ikke solidaritet, så i det minste hjelp til å overleve.

Det er en skam for folket i EU og Vesten at våre myndigheter kaster Cuba til ulven. Det er kvalmende å være en del av dette.

I denne utgaven av *Cuba nytt*:

- vil du finne informasjon om USAs terrorliste, om USAs krig mot Cubas helsevesen og internasjonale helsebrigader, historien om Cubas bistand til Algerie og Trumps akrobatiske øvelser mot Venezuela. Men du vil også kunne lese om Den Afrikanske Unionens støtte til Den Cubanske regjering, en norsk stiftelses støtte til Cubas internasjonale helsearbeid, Kinas bidrag til å bedre energisituasjonen på øya og et portrettintervju med Cubaforeningens nye leder Olga Valentina Osses.

Framover

ICAP – Instituto Cubano de Amistad entre los Pueblos – Cubas internasjonale vennskapsinstitutt – fyller 65 år i 2025. Dette skal markeres med brigader, og ikke minst når solidaritetsorganisasjonene i Norden møtes i København i oktober.

Dette nummeret av *Cuba nytt* blir årets eneste. Økonomien holder dessverre ikke til flere. Du som er medlem, mottar imidlertid digitale bulletiner jevnlig året igjennom; nytt fra og om Cuba og Latin-Amerika som du ikke finner noe annet sted i norske media. Dersom du ikke er medlem, men setter pris på informasjonen vi bringer, så meld deg inn og støtt oss med din kontingent i arbeidet for Cubas overlevelse og for at helse og utdanning skal være en rett for ALLE mennesker.

Redaksjonen
10. april 2025

TERRORLISTA

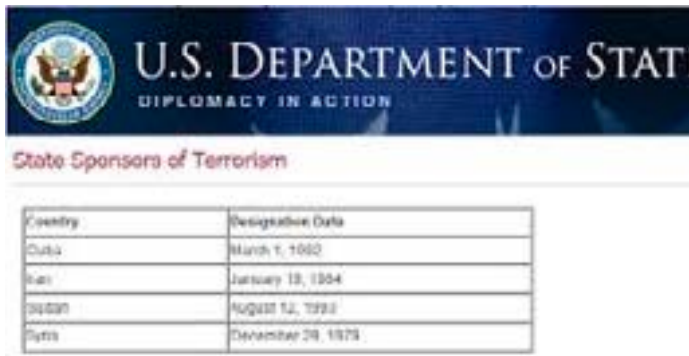
Lars Øvergaard

Utanriksministeriet til USA har ei liste over statar dei meiner sponsar terrorisme.

På lista finn ein fire land: Syria, Iran, Nord-Korea og Cuba.

Det første av desse landa kan kanskje snart fjernast frå lista, etter at Assad blei styrta av Hayat Tahrir al-Sham (HTS).

Dette sjølv om HTS står oppnemnt på terrorlistene til FN, USA og EU. HTS er nemleg det nyaste namnet på det som var den syriske greina av al-Qaeda, al-Nusra fronten, som i lang tid har vært støtta av USA i kampen mot Assad. Dei fleste av oss er no kjende med e-posten frå 2011, der Jake Sullivan, som i skrivande stund er USAs nasjonale sikkerheitsrådgjevar, skreiv til Hillary Clinton at «al-Qaeda er på vår side i Syria».

Country	Designation Date
Cuba	March 1, 1962
Iran	January 19, 1984
North Korea	August 24, 1994
Syria	December 28, 1979

USAs terror-historie

USA har ei lang historie med å støtte både terroristar og terrorstatar, i deira kamp på å helde fast ved sitt imperialistiske verdshegemoni. Fascistregimene i Portugal, Spania og Hellas var alle nære allierte til USA i (klasse)kampen mot dei raude hordane i aust. I eit forsøk på å finne ei endeleg løysning på desse fordømde kommunistane støtta USA opp under ein internasjonal terrorkampane for å eliminere oss frå denne jord. I Indonesia blei over ein million kommunistar massakrert. I Korea blei 100 000 sivile drepne på berre nokre få veker. Mistanke for sympati med kommunistane var nok til å bli dømt til døden utan korkje rettssak eller dom. Det sørkoreanske forsvarsdepartementet har estimert at 1 550 000 sivile nordkoreanarar blei drepen, skadd eller sakna under krigen. I Vietnam blei opp mot to millionar sivile drepne og kasta i massegraver under krigen, i tillegg til dei tre millionane som blei drepne i kampen for å forsvare landet sitt frå vestlege imperialist-maktar. Omkring 300 000 Maya blei drepne i eit systematisk folkemord som la til grunne at urfolka støtta Geriljahæren til dei Fattige, ein marxist-leninistisk frigjeringsrørsl. Dette er berre nokre få eksemplar på kva den brutale tokta for å frigjere verda frå kommunismen førte fram til. Ein internasjonal terrorkampanje utan like.

Nyare tid

I nyare tid har USA støtta Mujahedin i Afghanistan, Contras i Nicaragua, Al-Qaeda i Syria og nynazistar i Ukraina. Dei har invadert Afganistan og Irak, bomba Jugoslavia og Libya, og drepne millionar gjennom økonomisk krigføring. UNICEF konkluderte i at mist 500 000 barn på under fem år blei drepne av dei amerikanske sanksjonane som ramma Irak i tida før invasjonen. Den irakiske regjeringa hevdar to millionar menneske blei drepne av sanksjonane. Fridomstokta held fram, i det som utgjør ei systematisk terrorisering av verdas fordømde massar. Terroriseringa tek forskjellige former. Væpning av høgerekstreme jihadistar, ein bombekampane for å rive sunder eit land, økonomisk krigføring for å svolte eit folk i kne.

Korstoget for våre felles verdiar

Terroriseringa er legitim, fordi den er med på å beskytte det bestående. Dei imperialistiske landa har nemleg rett til å forsvare sitt valds-monopol med nebb og klør, med massakre og folkemord. For USA og Israel, og heile det kollektive vesten, kjempar nemleg eit korstog for å forsvare våre felles verdiar, for å forsvare vårt organiserte røveri av verdas arbeidadarar. Dei mørke massane i aust og i sør vil oss ikkje vell, for dei er terroristar, og vi har derfor rett til å terrorisere dei ned i avmakta.

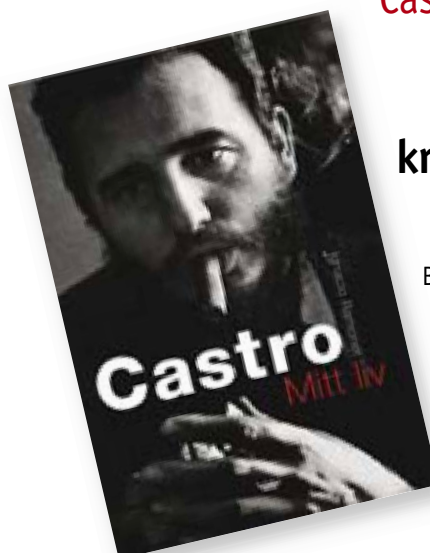
Dersom vi forstår at dette er røynda vi lever i, forstår vi djupna av (klasse)kampen vi står i som menneskje. Ein militant antiimperialisme er heilt naudsynt å bygge opp i den internasjonale arbeidarrørsla. Alternativet er å forråde våre søsken i sør og alliere oss med våre imperialistiske borgarskap. Då reduserer vi klassekampen til ei kynisk forhandling omkring korleis kaka vi har rana til oss skal fordelast her oppe i nord.

*Lars Øvergaard er vara til styret i Cubaforeningen-
(Artikkelen er først trykt i Friheten nr. 6 - 13. mars 2025)*

Forfatter Ignacio Ramonet:

Castro Mitt liv

kr. 250,-

Bestill hos
cubaforeningen@gmail.com
eller tlf. 971 33 586.
Porto kommer i tillegg.

Den Afrikanske Union gjentar fordømmelsen av USAs blokade mot Cuba

Addis Abeba 16. februar 2025. Vedtak i Den Afrikanske Union.

For 16. gang fordømmer Den Afrikanske Unions 38. forsamling USAs grusomme blokade av Cuba i en resolusjon. Teksten omfatter også, for annen gang, en oppfordring til USA om å fjerne Cuba fra listen over land som etter USAs mening støtter terrorisme.

De afrikanske lederne viser i dokumentet til sin frykt for de negative følgene av blokaden, som hele tiden forverres og er stadig grusommere i den aktuelle situasjonen hvor Cuba står ansikt til ansikt med de økonomiske og sosiale følgene av pandemien Covid 19. De nevner også hvordan anvendelsen av del III i Helms Burton-loven rammer tredjeland i handel og utveksling med Cuba.

Resolusjonen til Den Afrikanske Union er nok et eksempel på det uslitelige vennskap mellom de afrikanske folkene og Cuba, og den solide afrikanske solidariteten for å bekjempe USAs urettferdige og illegale politikk.

Oversatt av Ane Hoel

Sola skal redde Cuba

I 2024 brøt Cubas elektrisitetsforsyning sammen. Dette var en varslet katastrofe; USAs sanksjoner gjorde at infrastrukturen hverken er blitt vedlikeholdt eller fornyet på mange tiår. Cuba har ikke bare hatt problemer med finansieringen, men de er også blitt forhindret fra å få tak i nødvendige reservedeler. Det var bare et spørsmål om tid. Orkanene Oscar og Rafael avgjorde saken, hele øya var uten strøm i dagevis. Dette skjedde tre ganger i løpet av høsten og fremdeles er problemene store. 40% av befolkningen var ved årsskiftet utsatt for daglige strømbrydd

Kina bidro raskt med flere nødhjelpssendinger både med fly og konteinerskip og vil på lengre sikt bidra til at øya kommer over på fornybar energi. De klimatiske forholdene gjør solenergi til den mest fordelaktige kilden til fornybar energi på Cuba.

Representanter for den cubanske regjeringen med den kinesiske ambassadøren til Cuba. Foto: Kinesisk ambassade på Cuba

Kinas nødhjelp er en del av en avtale mellom de to land om samarbeid når det gjelder energiforsyning, transport, matsikkerhet og handel generelt.

Importen til Cuba av olje, lik alle andre varer, blir forhindret av USAs sanksjoner. Alle skip som går til havn i Cuba blir sanksjonert, noe som sender prisene til himmels for alt Cuba må importere. For tiden er ca. 95% av landets energiforsyning basert på fossilt brensel. Landet planlegger å komme opp i 25% fornybart i løpet av de neste fem årene.

I 2050 er planen at landet skal være hundre prosent over på fornybar energi.

Ane Hoel

*Kilde: Gabriel Vera Lopes.
Peoples Dispatch 2.2.2025*

Cubas internasjonale bistand

Av Helen Yaffe

HELEN YAFFE:
**What is going
on in Cuba?**

Den 5. februar 2025 annonserte USAs utenriksminister Marco Rubio at visa både for Cubas regjeringsmedlemmer og enhver person i verden som er delaktig i øyas internasjonale medisinske bistand, vil få restriksjoner.

Utenriksdepartementet klargjorde at restriksjonene inkluderer nåværende og tidligere medarbeidere, og deres nærmeste familier. Dette tiltaket, det syvende som har rammet Cuba på én måned, har internasjonale konsekvenser. I flere titalls år har ti-tusenvis av cubanske helsearbeidere vært utplassert i over 60 land, langt flere enn arbeidsstokken til Verdens Helseorganisasjon (WHO). De fleste har arbeidet i underbemannede helsetjenester i det Globale Sør. Ved å true med inndragning av visa til utenlandske representanter, søker USAs regjering å sabotere dette cubanske internasjonale foretak. Blir det satt ut i livet, vil flere millioner mennesker lide.

Rubio har bygget hele sin karriere på konfrontasjon med Cubas sosialisme. Han har til og med påstått at hans foreldre flyktet fra Fidel Castros Cuba, helt til Washington Post avslørte at de kom til Miami i 1956 i Fulgencio Batistas diktatortid. Som Trumps utenriksminister var Rubio i en strategisk posisjon til å fortsette den fiendtlige politikken USA har ført mot Cuba. Den ble først iverksatt i april 1960 av viseutenriksminister Lester Mallory, da han innførte bruken av økonomiske midler mot det revolusjonære Cuba. Med dette søkte han å skape «sult og fortvilelse for å styrte regjeringen».

Cuba blir anklaget av USAs regjering for å drive menneskehandel. De insinuerte til og med at cubanske internasjonale helsearbeidere er slaver. Rubios etter-plapring gjentok denne påstanden. Den reelle hensikt er å underminere Cubas internasjonale prestisje og inntektene de får av å eksportere medisinske tjenester. Siden 2004 har dette vært øyas største inntektskilde. Cubas mulighet til å ha «normal» internasjonal handel er kontinuerlig umuliggjort av USAs stadige blokade. Men det sosialistiske landet har lyktes i det å overføre sine investeringer i utdanning og helsetjeneste til statlig inntekt, mens de samtidig, ved hjelp av sine internasjonale aktiviteter, tilbyr gratis medisinske tjenester til det Globale Sør.

En fundamental del av Cubas utenrikspolitikk

De fire grunnleggende prinsippene for Cubas internasjonalisme ble satt i verk tidlig på 1960 tallet, på tross av at halvparten av legene forlot Cuba.

1. Øyeblikkelig-hjelp medisinske brigader.

I mai 1960 ble Chile rammet av tidenes største jordskjelv med flere tusen drept. Den nye Cubanske regjeringen sendte en medisinsk brigade med seks desentraliserte feltsykehus. Dette etablerte et organisasjonsprinsipp som har gjort det mulig for Cuba raskt å mobilisere mobilt medisinsk hjelp til ulykker og sykdom i hele det Globale Sør. Siden 2005 er disse blitt organisert under navnet «Henry Reeve Internasjonale Brigader». I 2017 ble Henry Reeves Brigader tildelt WHOs allmennhelse pris, og hadde da hjulpet 3.5 millioner mennesker i 21 land. De mest kjente eksemplene inkluderer brigadene i Vest Afrika med bekjempelsen av ebola i 2014 og responsen på Covid-19 epidemien i 2020. I løpet av ett år behandlet Henry Reeves Brigadene 1.26 millioner coronavirus pasienter i 40 land, inkludert land i Vest Europa.

2. Etablering av internasjonale allmennhelsetjenester.

Begynnende i 1963 hjalp Cuba det nylig selvstendige Algerie med å starte en allmennhelsetjeneste. Innen 1970 hadde de opprettet og bemannet omfattende helseinstitusjoner over hele Afrika. Innen 2014 hadde 76 000 cubanske helsearbeidere arbeidet i 39 afrikanske land. I 1998 inngikk Cuba en samarbeidsavtale med Haiti der de forpliktet seg til å skaffe dem 300 til 500 cubanske helsearbeidere, samtidig som de utdannet haitiske leger på Cuba. Innen desember 2021 hadde mer enn 6 000 cubanske helsepersonell reddet 429 000 liv i de fattigste landene på den vestlige halvkule, ved hjelp av 36 millioner konsultasjoner. I to tiår har nå Cuba skaffet mer enn 20 000 helsearbeidere til Venezuela. I 2013 ansatte Den Pan Amerikanske Helseorganisasjonen 11 400 cubanske leger som arbeidet i underbemannede regioner i Brasil. I 2015 var De Cubanske Integrerte Helseprogrammene operative i 43 land.

3. Behandling av utenlandske pasienter på Cuba.

I 1961 ble sårede fra Algers frigjøringskrig fra Frankrike sendt til behandling på Cuba. Flere tusen fra rundt om i verden fulgte etter. To programmer ble etablert for å behandle grupper av utenlandske pasienter. Det første var «barn av Chernobyl» programmet som begynte i 1990 og varte i 21 år da 26 000 mennesker rammet av Chernobyls kjernefysiske katastrofe fikk gratis behandling og rehabilitering på øya, - nesten 22 000 var barn. Cubanerne dekket utgiftene selv om programmet falt sammen med Cubas økonomiske krise, kjent som «Den Spesielle Perioden» som etterfulgte oppløsningen av den sosialistiske blokken. Det andre programmet for å behandle en gruppe pasienter var «Operasjon Mirakel», startet i 2004 for gi folk fra Venezuela gratis behandling for reversibel blindhet. Dette utviklet seg etter hvert regionalt. Innen 2017 drev Cuba 69 øyeklinikker i 15 land under «Operasjon Mirakel», og innen 2019 hadde 4 millioner mennesker hatt glede av programmet.

4. **Medisinsk behandling av utlendinger, både på Cuba og i andre land.**

Det er viktig å påpeke at Cuba aldri har forsøkt å etablere avhengighet. På 1960 tallet begynte behandling av utlendinger i deres egne hjemland, når tilstrekkelig resurser var tilgjengelige, eller på Cuba når det ikke var tilfellet. Innen 2016, var 73 848 studenter fra 85 land utdannet på Cuba. Denne nasjonen drev 12 medisinske fakulteter i andre land, de fleste i Afrika, der over 54 000 studenter ble innrullert. I 1999 ble verdens største medisinske fakultet, *American School of Medicine (ELAM)* etablert i Havanna. Innen 2019 hadde ELAM utdannet 29 000 leger fra 105 land (inkludert USA) og som besto av 100 etniske grupper. Halvparten var kvinner, 75% fra arbeider- eller jordbruksfamilier.

Kostnadene av Cubas bidrag

Siden 1960 har 600 000 cubanske helsepersonell gitt gratis helsetjeneste i over 180 land. Regjeringen på Cuba har betalt brorparten av utgiftene til sin medisinske internasjonalisme, et enormt bidrag til det Globale Sør, særlig sett på bakgrunn av USAs blokade og Cubas egne utviklingsutfordringer. «Noen vil spørre hvordan det er mulig at et lite land med så få ressurser kan bidra med så mye til spesialiserte fagområder som utdanning og helse» utalte Fidel Castro i 2008. Han ga imidlertid selv ikke noe svar. Cuba har sagt lite om kostnadene disse programmene har påført dem.

Henry Morales fra Guatemala har imidlertid reformulert Cubas internasjonale solidaritetsbidrag som «Official Development Assistance» (ODA) og bruker den gjennomsnittlige internasjonale markedsverdien og metoden til Organisasjonen for Økonomisk Samarbeid og Utvikling (OECD), for å beregne størrelsen av deres bidrag til global utvikling, og sammenlignet det med andre bidragsytere. Ifølge Morales var den økonomiske verdien av Cubas medisinske og tekniske bistand (ODC) beregnet til 71.5 milliarder USD bare i tidsrommet 1999 til 2015. Dette tilsvarer 4.87 milliarder USD pr. år. Det betyr at Cuba ga 6.6 % av sitt brutto nasjonale produkt (BNP) årlig til ODA, som er den høyeste andel i verden. Til sammenligning var det gjennomsnittlige bidraget fra de Europeiske land 0.39% av BNP, og USAs bidrag bare 0.17%. Siden USAs blokade av Cuba i denne perioden kostet Cuba mellom 4 og 5 milliarder USD årlig, kunne Cuba uten denne belastningen doblet sitt bidrag til ODA.

Disse utgiftene inkluderer ikke Cubas statlige investeringer i øyas egen utdanning, medisinske opplæring og infrastruktur. Cuba lider også betydelige tap i det de fakturerer under internasjonale markedspris, eller at de i mange tilfeller ikke fakturerer i det heletatt.

Medisinske tjenester som eksportvare

Under «Den spesielle perioden» på 1990 tallet inngikk Cuba avtaler om å dele utgiftene med mottakerlandene når disse var i stand til å betale. Det begynte i 2004 med det berømte «olje mot leger- programmet» med Venezuela. Eksporten av leger ble den Cubanske stats vesentligste inntekt.

Denne inntekten er reinvestert i øyas helsetjeneste. Cuba fortsetter imidlertid med gratis medisinsk bistand også til land som trenger det. Det er i dag forskjellige samarbeidskontrakter, alt fra der Cuba dekker alle utgifter (donasjoner og gratis teknisk bistand), til gjensidige avtaler (kostnader delt med vertslandet) og så tredelt samarbeid (tredje-parts samarbeid) og handelsmessige avtaler. De nye tiltakene lagt fram av Rubio inkluderer alle disse.

I 2017 arbeidet cubanske leger i 62 land; i 27 av disse (44%) betalte ikke vertslandet noe, mens de resterende 35 betalte alt, eller de delte utgiftene etter en varierende skala. Når vertslandet betaler alle kostnader, er prisene lavere enn det som generelt blir brukt internasjonalt.

Varierende betaling blir brukt til å balansere Cubas regnskaper, slik at regninger til velstående oljeland (F.eks. Qatar), hjelper til å subsidiere helsetjeneste til fattigere land. Betaling for eksport av medisinske tjenester går til den cubanske regjering, som bruker en liten del til landets egen helsetjeneste. Det kommer som regel som økning i de cubanske lønningene.

I 2018, det første året Cubas kontor for nasjonal statistikk publiserte separate data, tjente helsetjenesten 6.4 milliarder USD. Inntjeningen har siden blitt redusert da USA har lyktes i sine tiltak for å sabotere Cubas medisinske internasjonalisme, for eksempel i Brasil.

Dette har redusert øyas inntekter med flere milliarder USD.

Fortsettes neste side

USAs kriminalisering av Cubas medisinske internasjonalsisme

Allerede i 2006 lanserte administrasjonen til George W. Bush *Medisinsk Parole Program*, med det formål å lokke cubanske leger til å forlate brigadene mot borgerskap i USA. Barack Obama opprettholdt programmet helt til sine siste dager som president. I 2019 gjennomførte Trump angrepet, og satte Cuba på listen over land som unnlot å bekjempe menneskehandel gjennom sin medisinske internasjonalsisme. USAID lanserte til og med et program for å diskreditere og sabotere cubanske helsetjenester. I 2024 introduserte *USA House Committee on Appropriation bill*, som omfattet avsløringen av «virksomheten til legene fra Cuba» og tilbakekalte bidrag til «land som samarbeidet i denne formen for moderne slaveri», og forbød bidrag til cubanske laboratorier. Samtidig bevilget de 30 millioner USD til «demokratiprogrammer» for Cuba, en fortsettelse av den regimeendringen som ble annonsert og iverksatt Mallory i 1960.

De tjenesteavtalene cubanske leger undertegner før de blir sent ut, er frivillige; de får sin regulære cubanske lønn pluss et tillegg fra vertslandet. De frivillige er garantert ferie, fridager og kontakt med familien. Uansett motivene de har for deltakelse, ofrer de cubanske helsearbeiderne mye rent personlig ved å dra til andre land. De forlater familie, hjem, sin kultur og sitt samfunn for å arbeide under utfordrende, til tider risikofylte forhold i måneder, ofte år. Intervjuet av *Våre dokumenter, Cuba & COVID-19: Allmenntilleggs Vitenskap og Solidaritet* forklarte Dr. Jesus Ruiz Aleman hvordan følelsen av moralsk forpliktelse fikk ham til å melde seg frivillig for *Henry Reeve* prosjektet. Han dro på sitt første oppdrag til Guatemala i 2005, Vest Afrika for Ebola i 2014 og til Italia i 2020. Landet var da episenter for COVID-19 pandemien. «Jeg har aldri følt meg som en slave, aldri» sier han, «kampanjen mot brigadene synes å være en måte å rettferdiggjøre blokaden og tiltakene mot Cuba, for å ødelegge inntjeningsmuligheter for Cuba».

Dette, sier han, er for å dekke over en sabotasjepolitikk som «ikke er mulig å utsette for almen granskning». USA kan ikke fortelle folk i utviklingsland at de må gi avkall på tjenester fra cubanske medisinske brigader «bare fordi det ikke passer inn i USAs politikk å gi internasjonal anerkjennelse og beundring for Cuba». USA tilbyr i hvert fall ikke å erstatte cubanske leger med sine egne.

Trusselen ved det gode eksempel

Den dominerende globale tilnærming, eksemplifisert av USA, er å se på helsetjeneste som en dyr resurs eller et tilbud som begrenses gjennom markedsmekanismen. Medisinske studenter «investerer» i sin utdanning med høye studentavgifter. Ferdig utdannet står de med store lån. De søker godt betalte jobber for å tilbakebetale disse lånene, og søker en privilegert levestandard. For å sikre at leger blir godt betalt, må man sørge for at etterspørsel alltid er høyere enn tilbud. *Verdens Økonomiske Forum* forutser at det vil være mangel på 10 millioner helsearbeidere i verden innen 2030. Men den Cubanske investering i medisinsk utdanning øker tilførselen av helsearbeidere globalt og truer dermed statusen til leger som arbeider under markedssystemet. På en kritisk måte fjerner det cubanske systemet finansielle-, klasse-, rase-, kjønns-, religiøse- og alle andre skranker for dem som ønsker å bli helseprofesjonelle.

De grunnleggende prinsippene i Cubas tilnærming er:

Helsetjeneste er en menneskerett.

Denne rett er grunnleggende i rollen staten har i det å planlegge og investere i helsetjenesten slik at man kan oppnå et allment helsetilbud, i fravær av en parallell privat sektor.

Det var viktig hvor fort helsetjenestetilbudene ble bedret (innen 1980-årene hadde Cuba et helsetilbud tilsvarende de mest utviklede land), og fokus ble lagt på forebygging heller enn kurativ behandling.

Viktig var også at det ble utviklet et system med kommune-basert primærhelsetjeneste. Med disse retningslinjer oppnådde Cuba en helsetjeneste som kunne sammenlignes med det i utviklede land, men med lavere per capita pris – mindre enn en tittel av USA og en fjerdedel av Storbritannia. Innen 2005 hadde Cuba det høyeste antall leger per capita i verden: én pr. 167. Innen 2018 hadde de tre ganger så stor legetetthet som USA og Storbritannia.

Den aktuelle situasjonen

I dag er Cuba midt oppi en stor økonomisk krise, hovedsakelig forårsaket av USAs sanksjoner. Helsetjenesten er under uovertrufne belastninger, med mangel på ressurser og personell som følge av massiv emigrasjon siden 2021. Allikevel fortsetter regjeringen å bruke store deler av brutto nasjonalprodukt på helsetjenester (nesten 14% i 2023), opprettholder gratis komplette medisinske tilbud, og har i øyeblikket 24 180 medisinsk personell i femtiseks land.

Det revolusjonære Cuba var aldri opptatt av bare å ta vare på egne behov. Ifølge data fra Morales hadde cubansk medisinsk personell, bare i årene 1999 til 2015, reddet 6 millioner liv med sitt internasjonale helsearbeid. De hadde da utført 1.39 milliarder medisinske konsultasjoner, overvåket 2.67 millioner fødsler, og samtidig var 73 848 utenlandske studenter utdannet på Cuba, mange av dem som leger. Legg til alle bidragene i årene 1960 til 1998, og de etter 2016. Antallet øker stadig.

Mottakerlandene har vært de fattigste og de med minst innflytelse globalt; få har regjeringer som blir hørt på verdens arena. Mottakerne er ofte de nederste på den sosiale stigen og de marginaliserte i disse landene. Hvis cubansk helsepersonell forlater dem, har de ikke noe annet tilbud. Hvis Rubio og Trump lykkes, er det ikke bare cubanere som lider. Det vil også de globale mottakere viss liv nå blir tatt vare på og bedret av cubansk medisinsk internasjonalsisme.

Helene Yaffe er førstelektor på Glasgow Universitet.

Hun har skrevet bøkene *We Are Cuba! How a Revolutionary People have Survived in a Post-Soviet World*, og *Che Guevara: The Economics of Revolution*.

Oversatt fra engelsk av Mons Lie

Fra **Palestina**

Fortellinger om overmakt og avmakt

Av Per A. Kveseth
(Falken forlag 2009)

*Hvordan kan en hel verden
sitte musestille og se på at dette skjer
Hvordan kan så stor ondskap
 dyrkes som blomster*

*Det var et Palestina
som nå har fått nytt navn og
et nytt folk som ikke har plass
til dem som bodde der før*

*Finnes det i hele den store verden
et land som ingen vet hva de skal kalle
et land uten navn og et folk
som langsomt blir borte*

*Det nye folkets byer og landsbyer
ligger som kreftsvulster
I det mykt bølgende og berglendte
palestinske landskapet*

*Hva var så spesielt ved Palestinas land
bortsett fra at folket mistet det?
Allerede ved den første rotløsheten
er et menneske rotløs for alltid*

*Våre barn skal bo i det glemte landet
i mytenes og eventyret fabelland
i landet som bare nattens drømmer
har åpenbaringsens gylne nøkkel til*

*For den rotløse er ingen by fremmed
intet land ukjent
men ingen by er riktig den hjemløses by
intet land kjenner ham som sin
landsmann*

*Landet som ukjente inntrengere
har gjort til en ukjent elskede
fjern og utilgjengelig
omgitt av vakter, murer og velsmurt
terror*

Foto: Shutterstock

Cuba i den algeriske revolusjonen

Emmanuel Shokrian

Ben Bella sa til Le Monde: "Hvis det er nødvendig, er jeg villig til å ofre meg selv for Cuba. Hvis den cubanske revolusjonen blir undertrykt eller kvalt, vil det være en kilde til fortvilelse, fordi det vil bety at det ikke er plass for rettferdighet og verdighet i denne verden."

Algerie mot revolusjon

Den cubanske revolusjonen var sterkt preget av en internasjonalistisk og anti-imperialistisk ideologi. Inspirert av José Martí, så cubanerne sin overlevelse som knyttet til fremgangen til revolusjonære bevegelser globalt. Dette kom til uttrykk i erklæringer som Den andre Havanna-erklæringen og Che Guevaras uttalelser, som understreket behovet for solidaritet mellom anti-imperialistiske kamper. Ved Castros maktovertakelse i 1959 begynte Cubas diplomatiske forbindelser med Afrika. Che Guevaras besøk til Egypt i juni 1959 markerte begynnelsen på en aktiv cubansk tilstedeværelse på kontinentet. Særlig knyttet Cuba bånd til Algerie, som kjempet for uavhengighet fra Frankrike. I juni 1961 ble Cuba det første landet i den vestlige hemisfæren til å anerkjenne den algeriske eksilregjeringen.

Cubas revolusjonære engasjement var i utgangspunktet sentrert på Latin-Amerika, men fra 1961 begynte landet å gi konkret støtte til afrikanske frigjøringsbevegelser. I oktober 1961 reiste den argentinske journalisten Jorge Ricardo Masetti til Tunisia med et tilbud fra Castro om våpenhjelp til den algeriske frigjøringsfronten (FLN). I januar 1962 ankom en cubansk våpenlast til FLN via Casablanca. Dette var den første militære hjelpen Cuba sendte til Afrika. Samtidig tok Cuba imot sårede algeriske soldater og krigsflyktninger, noe som demonstrerte deres solidaritet.

Cubas støtte til Algerie var ikke drevet av den kalde krigens logikk, men av en dyp følelse av fellesskap mellom de to revolusjonene. Til tross for risikoen for å provosere Frankrike, valgte Castro-regimet å stå fast ved sitt engasjement. Dette understreket Cubas selvstendige utenrikspolitikk og forpliktelse til anti-imperialistiske bevegelser verden over.

Algerie-revolusjonen: Ben Bellas besøk i Cuba

Algerie oppnådde uavhengighet fra Frankrike 3. juli 1962, og senere samme år ble Ahmed Ben Bella valgt til statsminister. Etter et besøk i USA reiste han til Cuba, hvor han mottok en varm velkomst fra Fidel Castro. Ben Bella minnes kontrasten mellom Cubas varme mottakelse og den mer formelle atmosfæren i USA. Under sitt korte opphold i

Cuba møtte han algeriske krigsforeldreløse barn som var gjester på øya, noe som gjorde et sterkt inntrykk på ham.

Møtet mellom de to revolusjonære lederne symboliserte en voksende solidaritet mellom Algerie og Cuba. Ben Bella støttet Cubas krav om tilbakelevering av Guantánamo Bay og deltok i markeringen av ettårsdagen for seieren i Grisebukta, noe som forsterket de diplomatiske båndene mellom de to landene. Senere signerte han i 1964 en felles uttalelse i Moskva som fordømte USAs rekognoseringsfly over Cuba og bekreftet sin støtte til Castro-regimet. Han ble også ærespresident for Algerie-Cuba-vennskapskomiteen, hvor han brukte sin posisjon til å fremme forbindelsene mellom de to landene.

Cubansk medisinsk bistand til Algerie

I oktober 1962 oppfordret Castro cubanske leger til å hjelpe Algerie, hvor mange franske leger hadde forlatt landet etter uavhengigheten. Den 23. mai 1963 ankom et cubansk medisinsk team bestående av

29 leger, 3 tannleger, 15 sykepleiere og 8 medisinsk-teknikere. Dette var starten på Cubas internasjonale medisinske bistandsprogram. Selv om cubanske helsearbeidere møtte skepsis fra franske og algeriske kolleger, skilte de seg ut ved sin arbeidsmoral og villighet til å tilby gratis helsehjelp. De reagerte også på ulikheter i Algerie, blant annet kvinners begrensede rettigheter og behovet for et mer tilgjengelig helsesystem.

Det første medisinske oppdraget varte i over ett år, og i juni 1964 ankom en ny gruppe med 24 leger, 4 tannleger, 24 sykepleiere og 9 teknikere.

Disse oppdragene la grunnlaget for et langvarig samarbeid mellom Cuba og Algerie, hvor medisinsk bistand ble en viktig del av Cubas internasjonale engasjement.

Ørkenkrigen og kubansk militærstøtte

Etter syv år med krig og utvandringen av 800 000 franske bosettere, sto Algerie overfor en dyp økonomisk krise preget av arbeidsledighet og fattigdom. Samtidig eskalerte interne maktkamper, spesielt i

Kabyliya-regionen, hvor uro brøt ut høsten 1963. Samtidig økte spenningen mellom Algerie og Marokko, og i oktober okkuperte marokkanske styrker algeriske grenseposter, noe som markerte starten på Ørkenkrigen.

Den algeriske hæren var underlegent utstyrt og besto hovedsakelig av irregulære styrker, mens Marokko hadde en bedre trent og mer moderne hær. Cuba, som så Algerie som en ledestjerne for afrikanske frigjøringsbevegelser, sympatiserte med deres sak. Fidel Castro mente USA støttet Marokko for å svekke Ben Bella og hans revolusjonære regjering. Kort tid etter de marokkanske angrepene ba Ben Bella om militær hjelp fra Cuba. Dette forsterket de allerede tette båndene mellom de to revolusjonære nasjonene.

Ifølge Jorge Serguera, Kubas ambassadør i Alger, spurte Ben Bella ham kort tid etter de marokkanske angrepene:

"Kan Cuba sende militær hjelp?"

Serguera svarte:

"Hvis du vil, kan jeg kontakte Fidel og forklare situasjonen."

Ben Bella sa:

"Gjør det. Kontakt Fidel. Kontakt Cuba."

Cuba mobiliserer til tross for egne kriser

I 1963, midt under en økonomisk blokade fra USA, prioriterte Cuba likevel sin antiimperialistiske politikk. Til tross for en nylig inngått sukkeravtale med Marokko og de ødeleggende konsekvensene av orkanen Flora, svarte Fidel Castro raskt på Algeries anmodning om militær støtte. Den kubanske regjeringen organiserte en frivillig spesialstyrke, Grupo Especial de Instrucción (GEI), som ble sendt til Algerie under falske identiteter. En frakteskute med tropper og tunge våpen, inkludert stridsvogner og artilleri, forlot Havanna 10. oktober og ankom Oran 22. oktober. Nyheten spredte seg raskt i verdenspressen og ble bekreftet av vestlige etterretnings-tjenester.

Cubas intervensjon endrer maktbalansen

Cubas uventede intervensjon fikk USA og Frankrike til å revurdere sin støtte til Marokko, da de fryktet at en eskalering ville trekke Sovjetunionen inn i konflikten. Samtidig ble Marokko

diplomatisk isolert, ettersom flere afrikanske land anså Algeries respons som legitim. Den militære situasjonen forandret seg drastisk med Kubas bidrag. Marokko hadde hatt overtaket på grunn av sine tunge våpen, men med kubanske stridsvogner og artilleri fikk Algerie en betydelig styrkeoppgradering. Som en kubansk offiser bemerket: "Marokko må ha vært sjokkert – midt i kampens hete ble stridsvogner og artilleri losset nær den marokkanske grensen."

Cubas engasjement i Algerie demonstrerte landets forpliktelse til revolusjonær solidaritet, til tross for egne utfordringer. Intervensjonen bidro ikke bare til Algeries militære suksess, men sendte også et tydelig signal om at Cuba var en aktør i den globale antiimperialistiske kampen.

Avslutning og videre samarbeid

Den 29. oktober 1963 møttes Ben Bella og Hassan i Bamako, Mali, og dagen etter ble en våpenhvile signert. Etter freden fortsatte Cuba sitt engasjement i Algerie, hvor kubanske soldater trente algeriske styrker i bruk av stridsvogner og artilleri, samtidig som de tilbød gratis medisinsk behandling. Den 11. mars 1964 overleverte Cuba en fullt utrustet og trent styrke til Algerie, og kort tid etter forlot halvparten av de kubanske soldatene landet. Dette markerte ikke bare en styrking av Algeries militære kapasitet, men også begynnelsen på Kubas militære engasjement i Afrika.

Forholdet mellom Cuba og Algerie var tett knyttet til Den trefoldige kontinentalbevegelsen, hvor nøkkelpersonene Ben Bella, den marokkanske opposisjonelle Mehdi Ben Barka og Che Guevara spilte sentrale roller. Bevegelsen organiserte en konferanse i Havanna i 1966 med mål om å skape en antiimperialistisk plattform for frigjøringsbevegelser i Afrika, Asia og Latin-Amerika. Før dette besøkte Guevara Algerie to ganger, i 1963 og 1965, og bidro til å etablere Algerie som en viktig base for revolusjonære bevegelser.

Under sitt besøk i 1965 holdt Guevara en kjent tale hvor han kritiserte Sovjetunionen for utilstrekkelig støtte til revolusjonære bevegelser og advarte afrikanske land mot økonomisk avhengighet av Moskva. Han påpekte at sosialistiske land hadde en moralsk plikt til å gi gratis våpen og økonomisk bistand til frigjøringsbevegelser. Til tross for at Sovjetunionen senere sendte store mengder våpen og startet et program for å styrke Algeries forsvar, tyder mye på at det var Cuba som drev Sovjet til handling, snarere enn omvendt.

Fortsettes neste side

Ideologiske forskjeller mellom Cuba og Algerie

Forholdet mellom Cuba og Algerie under den kalde krigen var preget av pragmatisk samarbeid, til tross for ideologiske forskjeller.

Begge landene var del av den tredje verdens revolusjonære nettverk og søkte internasjonal legitimitet, men deres tilnærminger til sosialismen var ulike. Cuba, selv om det ikke var fullstendig underlagt Sovjetunionen, hadde en tydelig marxist-leninistisk orientering. Algerie, på sin side, var preget av venstreorientert nasjonalisme med inspirasjon fra Nasserismen og vekt på nasjonal frigjøring fremfor klassisk kommunisme.

Cuba var klar over denne ideologiske avstanden. Che Guevara kritiserte blant annet Algeries selvforvaltningsmodell som en form for kapitalisme. Kommunisten Henri Curiel forlot Algerie da det ble klart at landets kurs ikke var fullt ut marxistisk. Forbudet mot Algeries kommunistparti i 1964 illustrerte også denne spenningen, selv om Cuba fortsatte å støtte Algerie politisk og kulturelt.

Samarbeidet mellom Cuba og Ben Bella-regimet varte fra 1962 til 1965, men ble brutt etter militærkuppet som fjernet Ben Bella. Den nye lederen, Houari Boumediene, skiftet fokus fra Afrika til pan-arabiske interesser, og Cubas revolusjonære engasjement i Algerie avtok.

Til tross for dette ble forbindelsen mellom de to landene aldri fullstendig brutt. I nyere tid har de styrket samarbeidet innen helse, utdanning og energi, inkludert Algeries levering av råolje til Cuba.

Algeries president Abdelaziz Bouteflika var på offisielt besøk til Cuba i 2000

Konklusjon: Mot fremtidige bestrebelser

Studiet av dette revolusjonære nettverket gir innsikt i hvordan Cuba og Algerie påvirket frigjøringsbevegelser i Afrika.

Videre forskning kan avdekke mindre utforskede forbindelser mellom sentrale antiimperialistiske skikkelser som Frantz Fanon, Nelson Mandela og Cuba,

og belyse den revolusjonære internasjonalismens rolle i det 20. århundre.

Emmanuel Shokrian er medlem av styret i Cubaforeningen

Kilder

Alcaraz, E. (2020). *Cubans in Algiers: The political uses of memory*. In G. Bonacci, A. Delmas, & K. Argiriadis (Eds.), *Cuba and Africa, 1959-1994: Writing an Alternative Atlantic History* (pp. 29-49). Chapter, Wits University Press.

Central Intelligence Agency. *Special Report: Cubas' Relational with Africa*. 4. June 1965.

Gleijeses, P. (2002). *Conflicting Missions: Havana, Washington, and Africa 1959-1976. Cuba's First Venture in Africa: Algeria, 1961-1965*. The University of North Carolina Press.

Glover, D. (1974). *Nationalism and Class Conflict in The Cuban and Algerian Revolutions*. *Sociological Focus* Vol. 7, No. 3, pp. 45-61.

Lærerike bøker om Cuba

Boken om Cubas omstilling til økologisk holdbarhet er på svensk og du får kjøpt den og de to andre bøkene (til høyre) av Cubaforeningen i Norge.

Prisen er **kr. 150,-** pr. bok.

Send en mail til:
cubaforeningen@gmail.com
eller ring tlf. 971 33 586 evt. SMS

Cubaforeningens formål:

- Aktivt støtte den cubanske revolusjon i kampen for å bevare det cubanske folkets frihet og sjølstendighet gjennom å spre opplysninger om politiske, økonomiske og kulturelle forhold på Cuba
- Aktivt jobbe for å oppheve USAs sanksjoner mot Cuba
- Aktivt fremme forståelse for Cubas internasjonale engasjement. Formålet fremmes bl.a. ved å arrangere møter, studievirksomhet og reiser, formidle litteratur, avholde utstillinger o.s.v.

Kunstverksted med Cubaforeningen

Den nye lederen av Cubaforeningen Olga Valentina Osses inviterer til kunstverksted i våre lokaler i Grønland 12, 4. etg. fredag 23., lørdag 24. og søndag 25. mai 17.00-20.00.

Vi lager små arbeider (smykker osv.) i resin, en slags harpiks som trenger tre døgn for å tørke. Det er altså en forutsetning at du er tilstede alle tre dager. Du betaler NOK 200.- for deltakelsen. For dette får du harpiks, hansker og materiale som skal til (perler, skjell osv). Lager du større arbeider som krever mer harpiks enn 300 ml, må du betale ekstra. Ta gjerne med et lite foto eller annet småtteri som du ønsker å bruke i en øredobb eller en dekorasjon.

Du må selv sørge for å ha på deg klær, ev. forkle, som tåler å bli tilgriset. Harpiks går ikke av!

Påmelding til Cubaforeningen i Norge med VIPPS NOK 200.- til 542306 innen 10. mai.
Mrk «Kunst og mobilnr».

DERSOM DE SPØR MEG ...

Dersom de spør meg om kvifor,
fortel eg om barndommen min,
om kva dag som helst av han.
For eksempel, da vi sette oss
til bords: på ein nyvaska duk
sto eit einaste fat.

Det var så vidt
dei minste nådde fram til maten
med skeia.

Men mange gonger
nådde ikkje skeia fram
til munnen til mor mi.

Mange gonger.
Dersom de spør meg om kvifor,
seier eg ...

Av Luis Marré
Fra litteratur i revolusjonen. Dikt frå Cuba.
Overs. av Kjartan Fløgstad.
Pax Forlag A/S 1973

Cubaforeningens nye leder Olga Valentina Osses

For første gang i Cubaforeningens historie har vi på Årsmøtet 15. mars i år fått en kvinne fra Latin-Amerika som leder. Kontinentet har vært representert i foreningens styre siden 1980-tallet, men aldri med en kvinne. Og med en slik historie. Vi ønsker Olga varmt velkommen.

9/11 1973

Olga Valentina Osses ble født i utkanten av Santiago de Chile i 1967, yngst i en søskenflokk på fem. Mor var i utgangspunktet hjemme, og aktiv i den chilenske kvinnebevegelsen. Far var bygningsarbeider og aktivt medlem av CUT: *Central UNICa de Trabajadores* (CUT) den sentrale arbeidstakerorganisasjonen. Under generalenes kupp mot president Salvador Allende 11. september 1973 var far hos CUT. Olga kan fremdeles huske svermen av helikoptre som dundret inn over boligområdet i lav høyde denne dagen. Hun får fremdeles frysninger når hun hører lyden av et helikopter.

Cubas ambassadør til Norge, Maité Rivero Torres sammen med den nye lederen av Cubaforeningen i Norge, Olga Valentina Osses,

Far kom hjem 6 år senere. I live. Han var blant få som overlevde torturen og forsvinningene blant fagforeningsmedlemmer i Chile. CUT var general Pinochets hovedfiende.

Da far kom tilbake fra de overfylte fengslene på gamle skip som var tatt i bruk for torturformål, hadde mor arbeidet på en tekstilfabrikk for å forsørge sine fem barn.

Olga var dyslektiker og moren hadde ikke råd til å sende henne på skole. Det var etter kuppet ikke lenger skoleplikt i Chile, og den var slett ikke gratis.

Far hadde andre planer med yngstejenta, han var selv dyslektiker. Siden han var den eneste overlevende blant sine kamrater, åpnet han huset for barn og slektninger av dem som var forsvunnet. Mange hadde bruk for et sted å sove eller skjule seg, en natt, en uke eller lenger. Slik hadde det seg at en fremragende kvinnelig pedagog flyttet inn og ble Olgas redning. Da hennes jevnaldrende skulle begynne i 7. klasse, fikk Olga prøve seg. Dette var ingen selvsagt sak. Grunnen var at rektor skylte far en tjeneste, som han sa. Året etter ble Olga nummer én i klassen.

Pinochets torturkamre

Mens far gikk inn og ut av Pinochets torturkamre, våknet Olgas politiske interesse. 16 år gammel hadde hun vært i militærpolitiets klør tre ganger, den første for deltakelse i en

demonstrasjon. Hun slapp ut fordi hun var under den kriminelle lavalder og moren fikk vite hvor hun ble holdt og slo seg til utenfor. Siste gang ble Olga holdt i tre dager og reddet ut i svært forkommen tilstand etter grov tortur. Hun ble spurt om hun ville snakke dersom de tok kontakt. Av far hadde hun fått beskjed om at hvis hun ble tatt og fikk det spørsmålet, skulle hun svare JA.

Olga kom aldri hjem. Hun måtte ut av landet. Hun ble ført til et sted der blåmerkene ble sminket og ikledd parykk og fine klær. Slik ble hun kjørt til flyplassen av faren, som for anledningen var stramt kledd i

dress og slips, slik Olga aldri hadde sett ham. Beskjeden fra faren var at nå skulle de spille skuespill; han som verdensmann, hun som smilende og bortskjemt datter som ville til utlandet en liten tur. SMIL, SMIL hveste han til datteren mellom lange skjærende tirader om hvor tåpelig hun var som ville reise fra det fantastiske Chile.

Hvor flybilletten til Argentina kom fra, aner Olga ikke den dag i dag.

Reisen til det ukjente

På flyplassen i Buenos Aires kom en ukjent dame bort til 16-åringen med en konvolutt. Den inneholdt flybillett til Roma. Her gjentok scenen seg. Billetten var denne gangen til Moskva.

I Moskva var det ikke plass til Olga på det ettårige språkkurset for utlendinger som skulle studere i landet. 16-åringen ble satt på et fly til Armenia. I Jerevan lærte Olga ikke bare russisk, men også litt armensk. Brevkontakt med familien var sparsom, kryptert og gikk via ulike adresser før den fant veien til Armenia. Olga turde ikke åpne brevene av fryktet for beskjeden; at far var død. Han måtte gå under jorden etter å ha fulgt Olga på flyplassen i Santiago.

Etter ett år kunne Olga velge hva og hvor hun ville studere i Russland. Hun var ikke i tvil, det måtte bli Leningrad, noe hun aldri angret på. «Verdens vakreste by», som hun sier.

Olga studerte Historie og Arkeologi i fem år ved Universitetet i Leningrad. Tusenvis av unge mennesker fra den såkalte tredje verden fikk sin universitetsutdannelse gratis i Sovjetunionen. Hvert annet år måtte Olga til den chilenske ambassaden i Stockholm for å fornye passet.

Perestrojka

Med perestrojkaen, feiret i Vesten, ble grunnen med ett revet bort under bena på utenlandsstudentene i Russland. De måtte nå betale eller forlate landet. På sine turer til Stockholm var Olga blitt tatt hånd om av folk som i 1972 selv ble tatt vare på i hennes hjem i Chile. Hun kjente dem ikke, men de kjente henne. For å få oppholdstillatelse i Sverige, måtte hun nå, til tross for ekteskap med en chilensk flyktning med oppholdstillatelse, **reise fra Sverige til Chile for å søke om visum til Sverige**. Olga var gravid og livredd. Tre angstfylte måneder måtte hun tilbringe i Chile før svenskene endelig åpnet døren. Hun måtte komme seg til Sverige før hun skulle føde, barnet måtte ikke bli født i Chile. Det gikk med et skrik: gutten kom 2 måneder for tidlig.

Olga befant seg nå i Sverige med fullgått universitetsutdannelse i historie og arkeologi fra Leningrad. Utdanningen ble ikke akseptert i Sverige. Det eneste hun fikk kreditt for, var året på

russisk språkskole. Men hvem var interessert i russisk i Sverige? Etter skilsmisse og som eneforsørger for to barn, bosatte hun seg i Malmø og begynte på gølv i helsetjenesten. Barna fikk utdanning og da de ble voksne og fikk seg jobber, svarte Olga på en annonse fra et vikarbyrå i Norge. I to år turnerte hun Nord-Norge som vikarierende helsearbeider.

Veien hjem

Da Covid 19 inntok Norge, jobbet Olga som nattevakt på Hovseterhjemmet i Oslo. Hun fikk da valget mellom å bli i fast jobb i Norge, eller enveisbillett til Sverige. Hun valgte det første, og dette er grunnen til at vi i dag er så heldige å ha Olga med oss i Cubaforeningen. Cubas antikoloniale politikk, de internasjonale helsebrigadene og insisteringen på helse og utdanning som en menneskerett, er det vakreste eventyret Olga vet. Dyslektikeren som endelig fikk begynne på skole 12 år gammel, vet hva som er mest verd her i verden. Olga vil gi sin energi og sin arbeidskraft for landet som er hennes store forbilde. Akkurat nå som leder av Cubaforeningen. Senere, som pensjonist, håper hun å bosette seg på Øya og delta i det frivillige arbeidet for barn og unge. Den dagen er nomaden Olga Osses kommet hjem.

Ane Hoel

Bli med på årets sommerbrigade på Cuba

Det cubanske instituttet for vennskap mellom folkene (ICAP) gjennom sitt reisebyrå Amistur Cuba S.A. inviterer alle interesserte til å delta i årets solidaritets/sommerbrigade på Cuba. Programmet vil bli gjennomført fra 15. til 30. juli 2025 i provinsene Artemisa, Sancti Spíritus, Villa Clara og Havana; 15 netter, 11 av dem i Julio Antonio Mella International Camp (CIJAM), som ligger i Caimito kommune, 45 km fra Havana og 4 netter i Sancti Spíritus. Kostnaden for oppholdet vil være 730,00 euro per person dersom det totale antall deltakere er mindre enn 50 personer.

Hvis det totale antallet deltakere overstiger 50 personer, vil prisen på programmet være 660,00 euro per person.

Dette inkluderer overnatting i delte rom på CIJAM, dobbelt- eller tremannsrom på hotellet, transport til/fra fra flyplassen og transport til alle aktivitetene som er inkludert i programmet.

Program og registrering for brigaden finner du på vår nettside: <https://cubaforeningen.org/>

Hvordan venezuelanske migranter ble forvandlet til terrorister

Av Ramón Gordils

Siden president Donald Trump tiltrådte for en ny periode, har verden med forbløffelse kunnet iaktta hvordan han har opptrådt overfor enkelte lands regjeringer. Han har tatt i bruk en lang rekke tvilsomme virkemidler som trusler, utpressing, tvang, press og trakassering for å nå sine utenrikspolitiske,

handelspolitiske, grensepolitiske og militære mål - om ikke alt dette til syvende og sist er det samme.

Fra de nærmeste naboene, Canada og Mexico, til de NATO-allierte, til atommakten Kina og Russland, fikk de i løpet av de første 100 dagene, en slags advarsel om at de vil bli «straffet» hvis de ikke gjør det Trump befaler, uten å påberope seg noen gyldig formel i folkeretten, men ganske enkelt fordi det er i USAs overordnede interesse.

Midt i denne hårreisende paraden av maktmisbruk skiller Trumps uforsonlige grusomhet mot Venezuela seg ut på en spesiell måte, til tross for at det er et relativt lite land og av relativt liten betydning, bortsett fra at det dreier seg om landet med de største påviste oljereservene på planeten, og at det også befinner seg på den globale topp-ti-listen over nesten alle ressurser av nåværende monetær eller strategisk verdi, det være seg gull, vann, coltan, jern, naturgass eller bauxitt.

USAs 1039 aggressive tiltak

Men denne ondsinnede interessen for Venezuela begynte ikke med Trump. I mars i år var det ti år siden president Barack Obama utstedte en presidentordre som erklærte Venezuela for en «uvanlig og ekstraordinær trussel», og som formelt satte i gang en rekke økonomiske sanksjoner som allerede var på plass, og som siden har økt i antall og omfang og nå har nådd det enestående tallet av 1039 aggressive tiltak mot det venezuelanske folket, landets økonomi, demokrati og ledere. Ettersom denne voldsomme aggresjonen hverken har klart å få has på den venezuelanske regjering eller folket, har man nå gått til direkte angrep på den enkelte venezuelaner innenfor rammen av den umenneskelige kampanjen for masseutvisning av migranter fra USA. Dette viser den spesielle grusomheten som migranter av venezuelansk opprinnelse blir behandlet med, sannsynligvis

er det dem som blir verst mishandlet.

Konsentrasjonsleire for venezuelanere

USAs konsentrasjonsleir på Guantanamo Bay-basen er blitt reaktivert for å transportere migranter dit, og venezuelanske statsborgere er de eneste som så langt er blitt

utsatt for denne avstraffelsen. På samme måte har USA inngått en ugjenomsiktig og åpenbart ulovlig avtale med regjeringen i El Salvador om å overføre fanger til en konsentrasjonsleir i landet, dit bare venezuelanske migranter er blitt sendt, og med den skjerpene faktor at landets president offentlig har erklært at hans regjering tar seg betalt for denne "tjenesten".

Venezuelanerne er anklaget for å være medlemmer av en tidligere kriminell bande i Venezuela, Tren de Aragua (TdA), en kriminalhistorie USA har gjenopplivet for å rettferdiggjøre sine menneskerettighetsbrudd, etter tidligere å ha erklært banden for en «transnasjonal terrororganisasjon». Denne erklæringen er blitt utnyttet til å gjenopplive en gammel lov fra 1798, "Loven om utenlandske fiender /Alien Enemies Act", og anvendes spesifikt på migranter av venezuelansk opprinnelse, til tross for juridiske innvendinger siden det ikke kan bevises at det pågår en krig mellom Venezuela og USA, slik den nevnte loven krever.

Men i tillegg til at USA ikke følger egne lover, skaper disse hendelsene en skandaløs presedens når det gjelder internasjonal menneskerettighetslovgivning, på grunn av glorifiseringen av den grusomme behandlingen av mennesker som er fratatt sin frihet, samt outsourcingen av frihetsberøvelsen av enkeltpersoner til andre land, med den skjerpene faktoren at ofrene ikke er gjenstand for noen rettsak.

Norge støtter USAs tvangstiltak mot Venezuela

Til syvende og sist har USAs offisielle narrativ, som anklager enhver person av venezuelansk opprinnelse for å være et antatt medlem av Tren de Aragua, det klare mål å stigmatisere nasjonaliteten for å rettferdiggjøre sine vilkårlige handlinger. De søker også å skjule hovedårsaken til venezuelansk migrasjon, som er innføringen av ensidige tvangstiltak (UCM) fra ulike regjeringer i USA og Europa, inkludert Norge, tiltak som i minst

et tiår har forhindret den venezuelanske økonomien i å fungere, og følgelig oppmuntret til migrasjon.

På denne måten har republikken El Salvador, under president Bukeles ledelse, blitt en vasallstat som fungerer som en kolonial bastion for en strategi for etnisk rensing av USAs territorium. Denne strategien utføres for tiden mot en spesifikk nasjonalitet, den venezuelanske, som en form for straff, der venezuelanske migranter får skylden for at USA ikke har klart å tvinge Venezuela i kne de siste 25 årene.

Venezuelas revolusjonære regjering er fast bestemt på å forsvare landets suverenitet, utvikling og uavhengighet, og denne forpliktelsen gjelder til tross for USAs strategi med «maksimalt press» som regjeringen stadig utsettes for.

Venezuela kjemper i internasjonale organisasjoner for migrantenes verdighet, forhandler uten innrømmelser om løslatelse av gislene som er vilkårlig fengslet og mottar hver uke hundrevis av migranter som kommer tilbake enten frivillig eller under tvang. De blir tatt hånd om og tatt ansvar for med solidaritet, slik landet har gjort siden 2017. Da ble «Planen om retur til hjemlandet», en plan uten sidestykke på verdensbasis, satt ut i livet til glede for over en million mennesker, vellykket reintegrert i et samfunn som verdsetter hver enkelt persons bidrag til landets felles prosjekt.

Dette vil landet fortsette med, uavhengig av det internasjonale samfunnets taushet i møte med grusomhetene i Washingtons nazifascistiske agenda mot Venezuela.

Ramón Gordils er Venezuelas ambassadør til Norge

Stiftelsen InFiL og Cubas internasjonale medisinske bistand.

Stiftelsen InFiL, grunnlagt av Inger og Finn Lie, ga i 2023 NOK 700 000 til Cubas internasjonale medisinske arbeid, som Helen Yaffe beskriver i dette nummer av *Cuba nytt*. Vårt opprinnelige ønske om å støtte vaksinasjons-programmet mot hjernehinne- nelse i Ghana, som vi skrev om i *Cuba nytt* Nr. 2 2023, lot seg ikke gjennomføre. Etter å ha lest beretningen til Helen Yaffe, forstår vi de vansker Cubanerne hadde med gjennomføringen av dette medisinske bistandsprosjektet i Vest Afrika, og at de måtte lete etter et alternativ.

Cubanerne fant annet bruk av vår støtte. I sitt takkebrev til InFiL skriver den Cubanske handelsminister Oscar Pérez-Loiva Fraga at «pengen ble besluttet brukt til å støtte den Cubanske medisinske brigaden i republikken Haiti, som står overfor store vansker politisk, økonomisk og sikkerhetsmessig.

Deres donasjon gjør det mulig at 57 helsearbeidere, som utgjør brigaden i Haiti, kan fortsette».

Det er vårt håp at Cubas internasjonale medisinske solidaritetsarbeid kan fortsette, på tross av forsterket angrep fra USA. Vi håper at mange av de 187 land som i FNs Generalforsamling støtter påstanden om at USAs blokade av Cuba er folkerettsstidig, vil bidra til at Cuba kan fortsette dette viktige arbeidet.

*Mons Lie
Styremedlem i InFiL*

Humanitær hjelp til Cuba

I 2024 er Cuba utfordret ikke bare av sanksjoner og terrorlista, men av naturkreftene.

Dette utfordrer også Cubas venner i hele verden.

Cubaforeningen i Norge inviterte medlemmer og venner til dugnad som innbrakte ca. hundre tusen kroner. Til sammen sendte vi vel 126 000 i nødhjelp.

Vi fortsetter innsamlingen til Cuba på vår Humanitærkonto 0540 07 42776. Vips 542306

Bidrag over 500 er fradragsberettiget dersom du oppgir personnummer til Cubaforeningen.

Velkommen også som fast bidragsgiver og betenk gjerne Cubaforeningen i ditt testamente.

Cuba trenger og fortjener vår støtte!

Fredssang

Fred over alle på jorden.
Fred over arbeidet vårt.
Måtte det alltid ernære
dem som arbeider hårdt.

Fred over alle i landet.
Fred over oss i vår by.
Måtte den alltid gi hus til
dem som gir andre ly.

Fred over oss her i hjemmet.
Fred over naboen vår.
Måtte en fredelig nabo
være i fred hvor han går.

Fred over Krasnaja-plassen
og Lincolns monument
og Brandenburger-porten
og fanen som der er tent.

Fred over barn i Korea
og arbeidsfolket i Ruhr.
Fred over New Yorks sjåfører
og kulier i Singapore.

Fred over nordiske bønder
og bønder i Trinidad.
Fred over gode og lærde
i Oxford og Leningrad.

Fred over barnet i vuggen
og over den som skal dø.
Måtte vår jord bli oss vennlig
og gi oss det daglige brød.

Av Bertolt Brecht/Pablo Neruda
(Overs. Av Georg Johannesen. Den norske Bokklubben 1968)

2 viktige bøker om Cuba

Helen Yaffe:
We are Cuba!

kr. 350,-

José Martí:
Liv og værk

kr. 250,-

Bestill hos cubaforeningen@gmail.com eller tlf. 971 33 586.
Porto kommer i tillegg.

DRIFTSTØTTE TIL CUBAFORENINGEN

Cuba har større behov for solidaritet nå enn
på mange år og de fortjener all den
solidariteten de kan få, fordi Cuba er det
mest solidariske landet i verden, på tross av
knappe ressurser.

Hjelp oss å drive vårt solidaritetsarbeid med Cuba
ved å støtte driften av foreningens arbeid.

Kontoen for driftstøtte er 7874 06 88315. Vipps
542306. Merk «Driftstøtte»

Til Utenriksdepartementet
v/Utenriksminister Espen Barth Eide

Internasjonal lov og rett under press

Cubaforeningen i Norge er bekymret for vår alliertes brudd på internasjonal lov, noe som har rammet Cuba i 65 år, helt siden viseutenriksminister for interamerikanske saker, Lester Mallory, i 1960 uttalte at USAs målsetting er «å forhindre overføring av penger og forsyninger for å redusere lønninger og skape sult og desperasjon og styrte regjeringen».

USAs omfattende politiske og økonomiske blokade bryter med artiklene 2(1-4 og 7) i FNs Charter om retten til selvbestemmelse og forbud mot innblanding, paragrafer som omhandler de universelle menneskerettighetene (UDHR), den internasjonale avtalen om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter (ICESCR) og bestemmelser til Verdens Handelsorganisasjon (WTO) om fri handel osv.

I forbindelse med innsettingen som president 20.1.2025, gjeninnførte Donald Trump Cuba på SST-listen over land som USA har utpekt som støttende terrorisme. President Joe Biden hadde da fjernet Cuba fra denne listen seks dager tidligere.

Denne kriminelle politikken har avgjørende implikasjoner for om Cuba kan overleve som stat.

Presidenten har nå sendt de første av flere titalls tusen varslede migranter til Guantanamo, tvangsinterneringsleiren USA har anlagt på okkupert område på Cubas østkyst. Her har USA i over 20 år holdt personer fanget under tortur og uten lov og dom.

Cubas regjering har påpekt de opplagte farene ved et slikt eksperiment.

Cubaforeningen i Norge imøteser den norske regjeringens vurdering av vår nærmeste alliertes folkerettsstridige tvangstiltak overfor republikken Cuba.

Likeledes imøteser vi regjeringens vurdering av USAs bruk av okkupert område for tvangsinternering.

Oslo, 13. februar 2025
Cubaforeningen i Norge

Cihan Karakoc
Cihan Karakoc
Leder

Cubaforeningen i Norge
Grønland 12
N-0188 Oslo

Cubaforeningen@da
Org. nr. 976097445
Kto nr 7874 06 8831
Kto nr 0540 07 4277
VIPPS 542306

Vedr. USA's Cuba-politikk Cubaforeningens brev til UD med svar

Cubaforeningen
Grønland 12
0188 Oslo
Norge

Dato: 12.03.2025

Vår ref:

Deres ref:

Kjære Cubaforeningen i Norge,

Utenriksdepartementet takker for brevet datert 13. februar 2025, hvor dere anmoder om regjeringens vurderinger av USAs Cuba-politikk.

Embargoen og sanksjonene har negative konsekvenser for Cuba. Norge har hvert år stemt for den cubanske resolusjonen i FNs generalforsamling om «Behov for å avslutte den økonomiske, kommersielle og finansielle blokaden pålagt av De forente stater mot Cuba.» Vi kommer med innspill til FNs generalsekretærs rapport om oppfølgingen av denne resolusjonen hver vår. Dette kommer vi også til å gjøre i år.

Norge har tatt opp denne saken med USA. Det å figurere på listen over stater som angivelig støtter terrorisme medfører negative konsekvenser for landet det gjelder, både humanitære og finansielle. Vi vil i tiden fremover fortsette med å gi uttrykk for dette synet når anledningen byr seg. Parallelt fortsetter vi dialogen med cubanske myndigheter om økt demokrati og politiske rettigheter for landets befolkning.

Med vennlig hilsen,
Aslaug Nygård
Aslaug Nygård
Avdelingsdirektør

Sveinung Brandsøy
Rådgiver

Postadresse:
Postboks 8114 Dep
0082 Oslo, Norge
post@mfa.no

Kontoradresse:
7. juni plass 1
0251 Oslo
www.regjeringen.no/ud

Telefon:
+47 23 95 00 00
Org. nr.:
972 417 920

Ambassadør Maité Rivero Torres tale på Revolusjonsfeiringen 20. januar 2025

Kjære venner!

Med denne tilstelningen feirer Cubaforeningen i Norge, enda en gang Den Cubanske Revolusjon 1. januar 1959. Denne fantastiske dagen da opprørshæren, ledet av vår ubeseirede Comandante in Jefe Fidel Castro Ruz, gjorde slutt på Fulgencio Batistas tyranni og åpnet veien for en ny tid med selvstendighet og uavhengighet for vårt kjære fedreland.

Det Revolusjonen har utført på disse mer enn 60 årene, er intet mindre enn et storverk. Ingen kan stille spørsmål ved det som er oppnådd på de forskjellige områder. Cubas sosiale bragder, anerkjent over hele verden, og har forsvart cubanske liv med det urokkelige løfte å ikke ekskludere eller skyve noen ut av fellesskapet.

Det revolusjonære prosjektet måtte skapes i møte med de hindringer som den ene USA-regjeringen etter den andre la i veien helt fra første dag, for å isolere Cuba internasjonalt og forhindre at landet gjorde fremskritt: økonomisk, militær og politisk utpressing.

Den nordamerikanske imperialismen slo seg aldri til ro med ideen om at Cuba er et fritt land med en sosialistisk revolusjon etter sin egen nese. USA kunne heller aldri akseptere at Cuba forandret seg til et fyrtårn for verdens undertrykte. Derfor har de prøvd absolutt alt for å knekke landet. Statsterrorisme, bandittvirksomhet, sabotasje, militær invasjon, de har påført oss pest og sykdommer som har testet det cubanske folkets evne til motstand og til å seire.

Vår president har uttalt at året 2024 vil skrives inn som et av de vanskeligste for Cuba. Vårt land har vært nødt til å finne en vei i et internasjonalt scenario under omveltning, kjennetegnet av kriger med økonomiske konsekvenser som ikke var oss fremmed, midt i urettferdigheten som dominerer internasjonale økonomiske handelsforbindelser. Dette har forandret verden til et marked med få muligheter for et land som vårt. De forverrede konsekvensene av USAs kriminelle blokade, og USAs plassering av Cuba på sin liste over land som støtter terror, er betegnende nok. Årets siste måneder var spesielt vanskelige. I løpet av få uker sto landet overfor to voldsomme orkaner, to intense jordskjelv, og en nødsituasjon når det gjaldt energi.

Men motgangen har ikke gjort oss motløse, eller maktesløse, og vi har også registrert fremgang og viktige fremskritt. Det er de økonomiske problemene som har hatt prioritet, og det er blitt tatt skritt til å styrke økonomien, noe som viser positive signaler.

Det ble gjort fremskritt når det gjelder å gjenopprette skadene etter naturkatastrofene som traff oss, og vi har forbedret det nasjonale energisystemet som en del av en prosess med utvikling av fornybar energi.

Det internasjonale samfunnets forømmelse av blokaden var knusende i FNs Generalforsamling, og vår lille øy ble sluppet inn som assosiert medlem av BRICS, den nye instansen for samklang og samarbeid.

Et nytt år ligger foran oss, brolagt med utfordringer. Vi er klar over hva en ny regjering i USA kan bety. Resultatet av valget og mulighetene for en økning i aggressiviteten overfor Cuba, er blant forutsette scenarioer. Vi forbereder oss derfor til å møte det som måtte komme i likevekt og uten frykt, klare og forberedt.

Vi er klare til å samtale med USA og utvikle relasjoner i respekt og på likefot. Men dersom vi står overfor bevis på et hvilket som helst forsøk på å blande seg inn i våre indre anliggender, har vårt lands ledelse gjort det helt klart: «Hvis USA insisterer på sitt forsett om å knuse vår suverenitet, vår uavhengighet, vår sosialisme, vil de kun møte opprør og uforsonlighet».

Det er knapt seks dager siden regjeringen til den avtroppende Joe Biden annonserte, blant annet, beslutningen om å stryke Cuba fra USAs liste over land som etter deres mening støtter terrorisme. Til tross for at beslutningen er begrenset og kommer sent, korrigerer den, skjønt på et meget begrenset område, sider ved en grusom og ulovlig politikk.

Dette er noe som skulle ha skjedd for mange år siden i erkjennelse av sannheten, som er Cubas eksemplariske holdning til terrorisme.

Dette dreier seg om en korrekt beslutning i tråd med det ved-varende og solide kravet fra Cubas folk og regjering, fra mange andre regjeringer, fra cubanere som bor i andre land, politiske, religiøse og sosiale organisasjoner, solidaritetsorganisasjoner, og venner, dere her blant dem. Vi takker dere alle for verdifulle bidrag.

Beslutningen om å stryke oss fra den løgnaktige og fordømmende listen, hvor vi aldri har hørt hjemme, gjør slutt på enkelte tvangstiltak som har forårsaket stor skade på økonomien, med alvorlige følger for befolkningen.

Man må imidlertid ikke glemme at blokaden fortsetter, sammen med de fleste av de tvangstiltakene som ble satt i verk i 2017 for å forsterke den, med full effekt for tredjeland, i strid med internasjonal lov og cubanernes menneskerettigheter. Dette er det fundamentale hinderet for utviklingen av den cubanske økonomien, og til stor kostnad for folket.

Av denne grunn fortsetter Cuba kampen mot blokaden. Det eneste korrekte er å heve den. Dere som er her, Cubas venner, er en umistelig del av denne kampen. Derfor ber vi dere om å følge oss til denne politikken er definitivt over.

Siden det nærmer seg 172 år siden José Martí's fødsel, vil vi også hedre ham, selvstendighetskampens far av internasjonale dimensjoner, som skrev:

«Den som i dag står opp for Cuba, står opp for all framtid».

Vi fortsetter altså kampen.

For til slutt å sitere El Comandante in Jefe Fidel Castro:

«Vi fortsetter å kjempe mot konsekvensene av blokaden, til den en dag blir nedkjempet av cubanernes verdighet, folkenes solidaritet og nesten en samlet opposisjon av verdens regjeringer, også av en voksende avsky blant nord-amerikanerne».

Kjære venner:

Cuba har enorme utfordringer å bekjempe og overvinne. Vi fortsetter med den dristighet, verdighet og kreativitet som karakteriserer oss som folk, denne styrken, denne makten, disse reservene av talent og intelligentsia, utviklet som svar på den isolasjonen USA planlegger å kvele oss i. Med den grunnleggende og dyrebare enigheten om det mål å bevare vår uavhengighet og fedrelands selvstendighet, skal vi gå seirende ut av denne kampen.

Friheten, erobret for 66 år siden, er det dyreste arvestykke vi cubanere har etter våre helter og martyrer fra den historiske generasjonen.

Som den cubanske dikteren Fayad Jamis skriver i et dikt fra Revolusjonens første år, like aktuelt i dag: «For denne friheten/ vakker som livet selv/ må man gi alt/ om nødvendig/ like til skyggen/ og det vil aldri være tilstrekkelig».

**Viva la Revolución cubana!
Hasta la Victoria Siempre!
Muchas Gracias**

Fra årsberetningen

Cubaforeningens formål (fra vedtektene)

§2. Foreningens formål er: Aktivt støtte den cubanske revolusjon i kampen for å bevare det cubanske folkets frihet og sjølstendighet gjennom å spre opplysninger om politiske, økonomiske og kulturelle forhold på Cuba og USAs sanksjoner mot landet og å fremme forståelse for Cubas internasjonale engasjement. Formålet fremmes bl.a. ved å arrangere møter, studievirksomhet og reiser, formidle litteratur, avholde utstillinger o.s.v.

Medlemstall

Cubaforeningen hadde pr 15.3.2025 406 medlemmer. Vi fikk 26 nye medlemmer i årsmøteperioden. Noen faller fra av ulike årsaker.

I april 2024 var vi 60 år

- og det ble avholdt en skikkelig jubileumsfest 19. april. Ane Hoel hadde i den forbindelse gått gjennom alle *Cuba nytt* med Nasjonalbiblioteket til hjelp og dermed produsert et flott historisk foredrag om foreningens historie tilbake til 1964 (se *Cuba nytt* nr 2 2024)

Videre var det gratulasjonshilsner fra Cubas og Venezuelas ambassade, LO i Oslo.

26. juli var det markering foran Stortinget

Årlig i oktober feires Che Guevarra - også i 2024

Sykepleierprosjektet

Arne Husum, et av våre aktive medlemmer, arrangerer årlig tre måneders studietur til Cuba. Han orienterte om prosjektet på åpent møte i slutten av oktober.

FNs avstemning mot USAs boikott

I forbindelse med FNs avstemning mot embargoen arrangerte Cubaforeningen en markering ved Utenriksdepartementet med flere politiske appeller og parolene:

**“Cuba fremmer fred, liv og helse - Ikke terrorisme”
“Stopp embargoen”.**

Revolusjonsfeiring

Feiringen av Den Cubanske Revolusjonen 1. januar 1959 var i år lagt til 20. januar i Seniorsenteret på Majorstua.

Ambassadør Maité Rivero Torres holdt hovedtalen i en presset situasjon, på samme dag som Donald Trump ble innsatt som USAs nye president. Hilsningstaler fra Venezuelas ambassade ved ambassadør Ramón Gordils og Palestinas ambassade ved ambassadør Marie Antoinette Sedin.

Palestina

Cubaforeningen har tilslutta seg og vært medarrangør i flere Palestina-demonstrasjoner i 2024.

Vi har godt samarbeid med Venezuelas og Palestinas ambassader, og vi deltar på deres arrangementet.

Brigader/samlinger

I november 2024 møttes lederne for solidaritetsorganisasjoner fra 28 europeiske land i Paris for å drøfte konsekvensene av USAs blokade og stemping av Cuba som et land som fremmer terrorisme. Fra Norge møtte Olga Osses. Paulius Eidukas har representert foreningen på brigade.

Amistur som er Cubas reisebyrå, la også opp en fin reise for oss i november hvor alle kunne melde seg på. Det ble dessverre kun 7 deltakere, men programmet og reisa ble svært vellykket.

Informasjon/innlegg

Styremedlemmer har avisinnlegg, som enkelt personer og som Cubaforeningen, men det er ikke mange aviser som tar det inn. Vi bruker vår egen nettside og facebook sider til å informere om Cuba og oss.

Bulletin

I perioden startet vi opp med Bulletin som et supplement til *Cuba nytt*. Den kommer kun ut elektronisk og dersom du ikke har hørt om den, kan det være fordi du ikke har gitt oss din e-post. Send oss den umiddelbart, så hører du fra oss. Dette er viktig, nå som vi har redusert *Cuba nytt* som papirblad i posten til ett nummer i året.

Humanitært arbeid

Cubaforeningen fortsetter vårt humanitære engasjement for Cuba. Noen medlemmer gir faste månedlige eller årlige beløp til dette. I 2024 har vi støttet et engelsk prosjekt. I tillegg har vi arrangert en innsamlingsdugnad til nødhjelp etter høstens naturkatastrofer. Den ga ca. hundre tusen NOK.

Nytt styre i Cubaforeningen

På årsmøtet 15. mars 2025 ble følgende styre valgt:

Leder:	Olga Valentina Osses
Nestleder:	Paulius Eidukas
Kasserer:	Erik Edelman
Styremedlem:	Cihan Karakoc
Styremedlem:	Ane Hoel
Styremedlem:	Berit Hein Moen
Styremedlem:	Mayo Bustos
Styremedlem:	Emmanuel Shokrian
Styremedlem:	Lispet Kristiansen
Varamedlem:	Jeanette Berg
Varamedlem:	Lars Øvergaard
Varamedlem:	Lasse Efskin

Bli med på **Solidaritets-/sommerbrigade på Cuba** 15. - 30. juli 2025

*Les mer på side 15. Program og registrering for brigaden finner du på vår nettside:
<https://cubaforeningen.org/>*

**Møt det cubanske folk i arbeid og fest.
Rike opplevelser. Gode minner.**

Interesserte kan henvende seg til Berit Hein Moen på be-moen@online.no

*Cubaforeningen i Norge
Tlf. 971 33 586*

*www.cubaforeningen.org
Epost: cubaforeningen@gmail.com*

Ta kontakt med oss!

www.cubaforeningen.org

Bli medlem i Cubaforeningen

Cuba fortjener og trenger vår støtte mer enn noen gang før.

Det er vi sikre på at du er enig i, dersom du har lest dette bladet og/eller følger med nyhetene og kjenner til Cubas utfordringer og virkelighet noenlunde.

Den beste støtten du kan gi Cuba er å bli medlem i Cubaforeningen.

Kontingenten er kr. 350,- pr. år. Studenter eller lignende, etter avtale kr. 250,- pr. år.

Årsabonnement uten medlemskap på Cuba nytt kr. 250,-

Adresse, telefon, epost, osv. - se side 2.

Bankkonto 7874 06 88315 eller vipps til 542306 merk "kontingent NAVN"